TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2017. gada 18. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais īpašums — Regula (EK) Nr. 207/2009 — Eiropas Savienības preču zīme — 97. panta 1. punkts — Starptautiskā jurisdikcija — Prasība par preču zīmes pārkāpumu, kas celta pret trešajā valstī dibinātu sabiedrību — Zemāka līmeņa meitasuzņēmums, kas nodibināts tās dalībvalsts teritorijā, kuras tiesā ir celta prasība — "Uzņēmuma" jēdziens

Lieta C-617/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Federālās zemes augstākā tiesa Diseldorfā, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 16. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 23. novembrī, tiesvedībā

Hummel Holding A/S

pret

Nike Inc.,

Nike Retail BV.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents), tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], A. Ross [*A. Rosas*], K. Toadere [*C. Toader*] un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

ģenerāladvokāts J. Tančevs [*E. Tanchev*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 6. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Hummel Holding A/S* vārdā – *T. Bösling, Rechtsanwalt*,

— *Nike Retail BV* un *Nike Inc.* vārdā – *B. Führmeyer* un *F. Klein, Rechtsanwälte*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *A. Collabolletta, avvocato dello Stato*,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Samnadda*, kā arī *T. Scharf* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 12. janvāra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) 97. panta 1. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar strīdu starp *Hummel Holding A/S* un *Nike Inc.* un tās meitasuzņēmumu *Nike Retail BV* jautājumā par iespējamo šo pēdējo minēto izdarīto *Hummel Holding* starptautiskās preču zīmes pārkāpumu, kas ir izraisījis sekas Eiropas Savienībā.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 44/2001

3 Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju [piekritību] un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) preambulas 11.–13. apsvērumā ir noteikts:

"(11) Jurisdikcijas normām vajadzētu būt ļoti paredzamām, un tām būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils, un jurisdikcijai vienmēr ir jābūt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās tiesvedības priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. [..]

(12) Papildus atbildētāja domicilam kā jurisdikcijas pamatojumam vajadzētu būt arī citiem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saikne starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedību.

(13) Saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību, vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas."

4 Šīs regulas 2. panta 1. punktā ir noteikts:

"Saskaņā ar šo regulu, personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības, var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā."

5 Minētās regulas 4. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Ja atbildētāja domicils nav kādā dalībvalstī, katras dalībvalsts tiesas jurisdikciju saskaņā ar 22. un 23. pantu nosaka attiecīgās valsts tiesību akti."

Regula Nr. 207/2009

6 Regulu Nr. 207/2009 grozīja ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 16. decembra Regulu (ES) 2015/2424 (OV 2015, L 341, 21. lpp.), kas stājās spēkā 2016. gada 23. martā. Tomēr, ņemot vērā pamatlietas faktus, šis lūgums sniegt prejudiciālo nolēmumu tiek izskatīts atbilstoši tādai Regulas Nr. 207/2009 redakcijai, kas bija spēkā pirms šī grozījuma.

7 Regulas Nr. 207/2009 preambulas 15.–17. apsvērumā ir teikts:

"(15) Lai stiprinātu [Savienības] preču zīmju aizsardzību, dalībvalstīm, ņemot vērā to sistēmu, būtu jānosaka iespējami ierobežots skaits valsts pirmās un otrās instances tiesu, kam būtu piekritība [Savienības] preču zīmju pārkāpumu un derīguma jautājumos.

(16) Lēmumiem, kas attiecas uz [Eiropas Savienības] preču zīmju derīgumu un pārkāpumiem saistībā ar tām, būtu jābūt spēkā un jāaptver visa [Savienības] teritorija. Tas ir vienīgais veids, kā novērst pretrunīgus tiesu lēmumus un [Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*)] lēmumus un nodrošināt to, lai netiktu skarta [Eiropas Savienības] preču zīmju vienotība. Noteikumi Regulā [Nr. 44/2001] būtu jāpiemēro visām prasībām, kas saistās ar [Eiropas Savienības] preču zīmēm, izņemot tos gadījumus, kad šī regula no minētajiem noteikumiem atkāpjas.

(17) Būtu jāizvairās no pretrunīgiem spriedumiem attiecībā uz prasībām, kurās iesaistītas tās pašas puses un kuras attiecas uz tām pašām darbībām, un kuras celtas par [Eiropas Savienības] preču zīmēm un paralēlām valstu preču zīmēm. Šim nolūkam, kad prasības celtas tajā pašā dalībvalstī, veids, kā to sasniegt, paliek šīs dalībvalsts procesuālo noteikumu kompetencē, ko šī regula neskar, kamēr tad, kad prasības ceļ dažādās dalībvalstīs, vajadzētu piemērot noteikumus, kas atvasināti no *lis pendens* noteikumiem un līdzīgi kvalificētas darbības [Regulā Nr. 44/2001]."

8 Šīs regulas 94. pants "[Regulas Nr. 44/2001] piemērošana" ir ietverts tās X sadaļā, kurā ir ietvertas normas par piekritību un procesa noteikumi attiecībā uz Eiropas Savienības preču zīmēm. Šajā pantā ir noteikts:

"1. Ja vien šajā regulā nav noteikts citādi, lietu izskatīšanas procesiem attiecībā uz [Eiropas Savienības] preču zīmēm un pieteikumiem par [Eiropas Savienības] preču zīmēm, kā arī lietu izskatīšanas procesiem attiecībā uz vienlaicīgām un secīgām darbībām attiecībā uz [Eiropas Savienības] preču zīmēm un valstu preču zīmēm piemēro Regulas [Nr. 44/2001] noteikumus.

2. Attiecībā uz lietu izskatīšanas procesiem attiecībā uz 96. pantā minētajām prasībām:

a) nepiemēro Regulas [Nr. 44/2001] 2. un 4. pantu, 5. panta 1., 3., 4. un 5. punktu un 31. pantu;

b) Regulas [Nr. 44/2001] 23. un 24. pantu piemēro atbilstīgi šīs regulas 97. panta 4. punkta ierobežojumiem;

c) Regulas [Nr. 44/2001] II nodaļas noteikumus, kas ir piemērojami attiecībā uz personām, kuru pastāvīgā dzīvesvieta atrodas kādā dalībvalstī, piemēro arī personām, kuru pastāvīgā dzīvesvieta neatrodas nevienā dalībvalstī, bet tur atrodas to uzņēmums."

9 Šīs regulas 95. panta "[Eiropas Savienības] preču zīmju tiesas" 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis nosaka savā teritorijā cik iespējams ierobežotu skaitu valsts pirmās un otrās instances tiesu un tribunālu, turpmāk "[Eiropas Savienības] preču zīmju tiesas", kas veic funkcijas, kas tām piešķirtas ar šo regulu."

10 Saskaņā ar šīs pašas regulas 96. pantu "Piekritība attiecībā uz pārkāpumiem un derīgumu":

"[Eiropas Savienības] preču zīmju tiesām ir izņēmuma piekritība attiecībā uz:

a) visām prasībām sakarā ar pārkāpumiem un, ja to atļauj valsts likums, prasībām sakarā ar pārkāpuma draudiem attiecībā uz [Eiropas Savienības] preču zīmēm;

[..]."

11 Regulas Nr. 207/2009 97. pants "Starptautiska piekritība" ir formulēts šādi:

"1. Atbilstīgi šīs regulas, kā arī Regulas [Nr. 44/2001] noteikumiem, kas piemērojami, ievērojot 94. pantu, lietas izskatīšanas procesus attiecībā uz 96. pantā minētajām prasībām ceļ tās dalībvalsts tiesās, kurā atrodas atbildētāja pastāvīgā dzīvesvieta vai, ja atbildētājam nav pastāvīgās dzīvesvietas nevienā dalībvalstī, tajā dalībvalstī, kur atrodas tā uzņēmums.

2. Ja atbildētājam nav ne pastāvīgās dzīvesvietas, ne uzņēmuma nevienā dalībvalstī, lietas izskatīšanas procesu uzsāk tās dalībvalsts tiesās, kurā atrodas prasītāja pastāvīgā dzīvesvieta vai, ja prasītājam nav pastāvīgās dzīvesvietas nevienā dalībvalstī, tajā dalībvalstī, kur atrodas tā uzņēmums.

3. Ja ne atbildētājam, ne prasītājam nav ne pastāvīgās dzīvesvietas, ne uzņēmuma nevienā no dalībvalstīm, lietas izskatīšanas procesu uzsāk tās dalībvalsts tiesās, kurā atrodas [*EUIPO*] mītne.

[..]

5. Lietas izskatīšanas procesus attiecībā uz 96. pantā minētajām prasībām, izņemot prasības par paziņošanu, ka [Eiropas Savienības] preču zīmes pārkāpuma nav, var uzsākt arī tās dalībvalsts tiesās, kurā pārkāpums noticis vai draudējis notikt vai kurā notikusi darbība 9. panta 3. punkta otrā teikuma nozīmē."

12 Šīs regulas 98. panta "Piekritības apjoms" 1. punktā ir paredzēts:

"[Eiropas Savienības] preču zīmju tiesai, kuras piekritība pamatojas uz 97. panta 1. līdz 4. punktu, ir piekritība attiecībā uz:

a) pārkāpumiem, kas izdarīti vai draudējuši notikt jebkuras dalībvalsts teritorijā;

[..]."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 *Hummel Holding* ir Dānijā dibināts uzņēmums, kurš ražo sporta preces, sporta un brīvā laika apģērbu, kā arī sporta un brīvā laika apavus. Tam pieder starptautiska grafiska preču zīme, kas reģistrēta ar Nr. 943057 un kura izraisa sekas Savienībā attiecībā uz precēm, kas ietilpst 25. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un atbilst šādam aprakstam: "Apģērbi, apavi, galvassegas".

14 *Nike*, kuras juridiskā adrese ir Savienotajās Valstīs, ir grupas *Nike* galvenā sabiedrība, kas tirgo sporta preces visā pasaulē. *Nike Retail*, kas ir reģistrēta Nīderlandē, arī pieder šai grupai. Šī pēdējā minētā izmanto Interneta vietni, kurā tiek prezentētas un piedāvātas *Nike* preces, tostarp arī Vācijā. Papildus tiešsaistes izplatīšanai šajā Interneta vietnē, preces Vācijā tiek pārdotas ar neatkarīgu tirgotāju starpniecību, kuri tās iepērk no *Nike Retail*. *Nike* koncerna uzņēmumiem Vācijā nav vairumtirdzniecības vai mazumtirdzniecības veikalu.

15 *Nike Deutschland GmbH*, kuras juridiskā adrese ir *Frankfurt am Main* (Frankfurte pie Mainas, Vācija) un kas ir viena no pamatlietas dalībniecēm, pēc *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Federālās zemes augstākā tiesa Diseldorfā, Vācija) domām, ir *Nike Retail* meitasuzņēmums. *Nike Deutschland* nav savas Interneta vietnes, un tā neizplata preces gala vai vidusposma patērētājiem. Savukārt tā apspriež līgumus starp starpniekiem un *Nike Retail* un sniedz šai pēdējai minētajai sabiedrībai palīdzību līgumu reklāmā un izpildē. *Nike Deutschland* arī galapatērētājiem nodrošina pēcpārdošanas apkalpošanu.

16 *Hummel Holding* uzskata, ka ar konkrētām *Nike* precēm, it īpaši basketbola šortiem, tiek pārkāpta šī sprieduma 13. punktā norādītā preču zīme, un norāda, ka vairums pārkāpumu ir notikuši Vācijā. Tā pret *Nike* un *Nike Retail* cēla prasību *Landgericht Düsseldorf* (Diseldorfas apgabaltiesa, Vācija), kuras jurisdikcija tika atzīta tāpēc, ka *Nike Deutschland* ir *Nike* uzņēmums, vienlaikus noraidot prasību pēc būtības. *Hummel Holding* par šo lēmumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā.

17 *Hummel Holding* lūdz izbeigt šo preču importu un eksportu, reklāmu, piedāvājumu, tirdzniecību un piekrišanas šo preču laišanai tirgū sniegšanu, no vienas puses, attiecībā uz Savienības teritoriju (pakārtoti, Vācijas Federatīvās Republikas teritoriju) saistībā ar *Nike*, un, no otras puses, attiecībā uz Vācijas Federatīvās Republikas teritoriju – saistībā ar *Nike Retail*.

18 *Nike* un *Nike Retail* izvirza Vācijas tiesu starptautiskās jurisdikcijas neesamību.

19 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Vācijas tiesu starptautiskā jurisdikcija pret *Nike* grupu vērsto prasību izskatīšanai, kas attiecas uz visu Savienību, var izrietēt tikai no Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkta. Tomēr tā norāda, ka jēdziena "uzņēmums" apjoms šīs normas izpratnē neatkarīgu meitasuzņēmumu un zemāka līmeņa meitasuzņēmumu gadījumā ir pretrunīgs un Tiesa to nav paskaidrojusi.

20 Šādos apstākļos *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Federālās zemes augstākā tiesa Diseldorfā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Kādos apstākļos Eiropas Savienībā nereģistrēta uzņēmuma juridiski patstāvīgs zemāka līmeņa uzņēmums ar juridisko adresi ES dalībvalstī ir uzskatāms par šā uzņēmuma "uzņēmumu" [Regulas Nr. 207/2009] 97. panta 1. punkta izpratnē?"

Par prejudiciālo jautājumu

21 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka juridiski neatkarīga sabiedrība, kas reģistrēta dalībvalstī un kas ir mātesuzņēmuma bez juridiskās adreses Savienībā zemāka līmeņa meitasuzņēmums, ir šī mātesuzņēmuma "uzņēmums" šīs normas izpratnē.

22 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa prasībām izriet, ka Savienības tiesību normas formulējums, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās saturu un piemērošanas jomu, visā Savienībā tostarp ir interpretējams autonomi un vienveidīgi, kas jādara, ņemot vērā ne tikai šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tās kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (šajā ziņā skat. spriedumus, 1984. gada 18. janvāris, *Ekro*, 327/82, EU:C:1984:11, 11. punkts; 2014. gada 3. septembris, *Deckmyn* un *Vrijheidsfonds*, C-201/13, EU:C:2014:2132, 14. punkts, un 2015. gada 16. jūlijs, *Abcur*, C-544/13 un C-545/13, EU:C:2015:481, 45. punkts).

23 Tāds gadījums ir ar jēdzienu "uzņēmums" Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkta izpratnē, jo šis jēdziens nav definēts šajā regulā un tajā nav nekādas norādes uz valsts tiesībām, lai varētu noteikt tā jēgu.

24 Vispirms ir jānorāda, ka Regulā Nr. 207/2009, izņemot tajā konkrēti norādītos izņēmuma gadījumus, ir paredzēts, ka Regulas Nr. 44/2001 normas ir jāpiemēro procedūrām saistībā ar Eiropas Savienības preču zīmi un šādu preču zīmju pieteikumiem, un tas skaidri izriet no Regulas Nr. 207/2009 preambulas 16. apsvēruma, kā arī no tās 94. panta un 97. panta 1. punkta.

25 Šajā nozīmē, lai gan konkrētās Regulas Nr. 44/2001 normās, kā, piemēram, tās 5. panta 5. punktā un 18. panta 2. punktā, ir atsauce arī uz jēdzienu "uzņēmums" – tādējādi, ka nav izslēgts, ka no Tiesas judikatūras izrietošā mācība saistībā ar šīm divām normām zināmā mērā var būt atbilstoša, lai interpretētu jēdzienu "uzņēmums" Regulas Nr. 207/2009 izpratnē, – tomēr nevar tikt uzskatīts, ka šim jēdzienam noteikti būtu jābūt vienādam apjomam atkarībā no tā, kā tas tiek izmantots vienas vai otras no šīm divām regulām kontekstā.

26 Neraugoties uz principu, ka Regula Nr. 44/2001 ir piemērojama tiesvedībām par Eiropas Savienības preču zīmi, dažas šīs regulas normas, it īpaši tās 4. pants un 5. panta 1. punkts, procedūrām, kas izriet no prasībām un pieteikumiem, kuri paredzēti Regulas Nr. 207/2009 96. pantā, atbilstoši šīs minētās regulas 94. panta 2. punktam nav piemērojamas. Ņemot vērā šo izslēgšanu, Regulas Nr. 207/2009 95. panta 1. punktā paredzēto Eiropas Savienības preču zīmju tiesu jurisdikcija izskatīt tās 96. pantā minētās prasības un pieteikumus tieši izriet no šīs pašas regulas normām, kuras attiecībā pret Regulas Nr. 44/2001 normām ir *lex specialis* (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 5. jūnijs, *Coty Germany*, C-360/12, EU:C:2014:1318, 26. un 27. punkts).

27 Turklāt Regulai Nr. 44/2001, no vienas puses, un Regulai Nr. 207/2009, no otras puses, ir dažādi mērķi. Regulas Nr. 44/2001 mērķis atbilstoši tās preambulas 12. un 13. apsvērumam ir papildus atbildētāja domicilam noteikt alternatīvu jurisdikcijas pamatojumu, kura pamatā ir cieša saikne starp tiesu un lietu, lai veicinātu pareizu tiesvedību, vai saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību aizsargāt vājāko pusi ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā tas paredzēts vispārējās normās.

28 Savukārt Regulas Nr. 207/2009 mērķis atbilstoši tās preambulas 15.–17. apsvērumam ir stiprināt Eiropas Savienības preču zīmju aizsardzību un novērst pretrunīgus tiesu lēmumus, kā arī nodrošināt, lai netiktu skarta šo preču zīmju vienotība, nosakot, ka Eiropas Savienības preču zīmju tiesu nolēmumi rada sekas un attiecas uz visu Savienību.

29 Tādējādi, lai noteiktu elementus, kuri raksturo jēdzienu "uzņēmums" Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkta izpratnē, saskaņā ar šī sprieduma 22. punktā atgādināto Tiesas judikatūru ir jāņem vērā ne tikai šīs normas teksts, bet arī tās konteksts un mērķi.

30 Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkta tekstā nav precizējumu par jēdzienu "uzņēmums" tā piemērošanas nolūkā. Tomēr no tā izriet, ka atbildētājam, kuram nav domicila Savienībā, var tajā būt viens vai vairāki uzņēmumi, kas *a priori*, šķiet, nozīmē, ka šajā pēdējā minētajā gadījumā var vērsties dažādu dalībvalstu tiesās, kuru teritorijā atrodas šie uzņēmumi.

31 Kas attiecas uz kontekstu, kādā iekļaujas Regulas Nr. 207/2009 97. pants, ir jānorāda, ka šī norma garantē, ka Savienībā pastāv jurisdikcija visiem strīdiem jautājumos par Eiropas Savienības preču zīmes pārkāpumu un spēkā esamību. Šī panta, kurā ir norādīti vairāki starptautiskās kompetences pamati, 1.–4. punktā ir uzskaitīti secīgi kritēriji, kas ļauj noteikt dalībvalsti, kuras tiesām ir jurisdikcija atbilstoši šīs regulas 98. panta 1. punkta a) apakšpunktam, lai nodrošinātu efektīvu Eiropas Savienības preču zīmju aizsardzību visā tās teritorijā.

32 Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punktā pamatā ir noteikts, ka jurisdikcija ir tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā atrodas atbildētāja pastāvīgā dzīvesvieta [domicils], vai, ja atbildētājam nav pastāvīgās dzīvesvietas [domicila] nevienā dalībvalstī, tajā dalībvalstī, kur atrodas tā uzņēmums. Tikai tad, ja atbildētājam nav nedz domicila, nedz uzņēmuma Savienības dalībvalsts teritorijā, šī panta 2. un 3. punktā ir attiecīgi, pakārtoti, paredzēta jurisdikcija prasītāja domicila vai uzņēmuma atrašanās vietas valsts tiesām un, vēl pakārtotāk, tās dalībvalsts tiesu jurisdikcija, kurā ir *EUIPO* mītne.

33 Šī panta 5. punktā tostarp ir noteikta jurisdikcija tās dalībvalsts tiesām, kuras teritorijā pārkāpums noticis vai draudējis notikt, un tas ir gadījums, kad šādai tiesai, kā tas izriet no Regulas Nr. 207/2009 98. panta, tomēr ir ierobežota jurisdikcija savas dalībvalsts teritorijā.

34 Tādējādi, kā norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 80. punktā, Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punktā, kurā ir paredzēta tās dalībvalsts tiesu jurisdikcija, kurā atrodas sabiedrības bez juridiskās adreses Savienībā uzņēmums, ne tikai nav noteikts izņēmums no atbildēja domicila valsts jurisdikcijas principa, kas izriet no Regulas Nr. 44/2001 2. panta 1. punkta, to lasot kopā ar tās preambulas 11. apsvērumu, bet, visdrīzāk, ir atainota tā īstenošana, un tas liek šo jēdzienu interpretēt plaši.

35 Proti, vispārējā principa raksturs, kāds ir šai jurisdikcijas normai, kas ir *actor sequitur forum rei* principa izpausme, ir izskaidrojams ar to, ka tas ļauj atbildētājam principā vieglāk aizstāvēties (šajā ziņā skat. spriedumus, 2000. gada 13. jūlijs, *Group Josi*, C-412/98, EU:C:2000:399, 35. punkts, un 2002. gada 19. februāris, *Besix*, C-256/00, EU:C:2002:99, 52. punkts). Taču tā tas ir tad, ja – kā norādījis arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 82. punktā – lietas dalībniekam ir jāaizstāvas tās dalībvalsts tiesā, kurā tam ir uzņēmums un kurai tas atrodas fiziski vistuvāk.

36 Turklāt šāda interpretācija nekaitē tiesiskā regulējuma par Eiropas Savienības preču zīmi mērķiem, kas ir atgādināti šī sprieduma 28. punktā, jo Eiropas Savienības preču zīmju tiesu, kurām ir jurisdikcija atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 97. pantam, spriedumi rada sekas un attiecas uz visu Savienību.

37 Šāda plaša interpretācija liek uzskatīt, ka ir jāpastāv konkrētā materiālām pazīmēm, kuras viegli ļauj atpazīt "uzņēmumu" Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkta izpratnē. Kā norādīja ģenerāladvokāts savu secinājumu 52. punktā, šāda pastāvēšana prasa reālu un stabilu klātbūtni, proti, vietu, no kuras tiek veikta komercdarbība un kurā ir arī personāls, kā arī materiālais aprīkojums. Turklāt uz ārpusi šim uzņēmumam ilgtermiņā ir jāizpaužas kā mātesuzņēmuma atvasinājumam (šajā ziņā skat. spriedumus, 1978. gada 22. novembris, *Somafer*, 33/78, EU:C:1978:205, 11. punkts; 1981. gada 18. marts, *Blanckaert & Willems*, 139/80, EU:C:1981:70, 12. punkts; 1987. gada 9. decembris, *SAR Schotte*, 218/86, EU:C:1987:536, 10. punkts, un 2012. gada 19. jūlijs, *Mahamdia*, C-154/11, EU:C:2012:491, 48. punkts).

38 Šajā sakarā nav nozīmes tam, vai sabiedrības, kuras juridiskā adrese ir ārpus Savienības, uzņēmumam vienas dalībvalsts teritorijā ir vai nav juridiskas personas statuss (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 15. decembris, *Voogsgeerd*, C-384/10, EU:C:2011:842, 54. punkts). Trešajām personām ir jāvar paļauties uz iespaidu, ko radījis uzņēmums, rīkojoties kā mātesuzņēmuma atvasinājumam (šajā ziņā skat. spriedumu, 1987. gada 9. decembris, *SAR Schotte*, 218/86, EU:C:1987:536, 15. punkts).

39 Tam, ka tajā dalībvalstī reģistrēta sabiedrība, kuras tiesās ir celta prasība, ir ārpus Savienības reģistrētas sabiedrības zemāka līmeņa meitasuzņēmums, nevis tās tiešs meitasuzņēmums, arī nav nozīmes, ja vien ir izpildīti šī sprieduma 37. punktā norādītie nosacījumi.

40 Turklāt principā Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā nav svarīgi, vai šādi noteikts uzņēmums ir vai nav piedalījies apgalvotajā pārkāpumā. Šāda prasība, kas ir paredzēta Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punktā, turklāt neatbilst nepieciešamībai jēdzienu "uzņēmums", kā tas ir atgādināts šī sprieduma 34. punktā, interpretēt plaši.

41 Ņemot vērā šos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 207/2009 97. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstī reģistrēta juridiski neatkarīga sabiedrība, kas ir mātesuzņēmuma bez juridiskās adreses Savienībā zemāka līmeņa meitasuzņēmums, ir šī mātesuzņēmuma "uzņēmums" šīs normas izpratnē, ja šis meitasuzņēmums ir darījumu veikšanas centrs, kuram tajā dalībvalstī, kurā tas atrodas, ir patiesa un stabila klātbūtne, no kura tiek veikta komercdarbība un kas ilgtermiņā uz ārpusi izpaužas kā mātesuzņēmuma atvasinājums.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi 97. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstī reģistrēta juridiski neatkarīga sabiedrība, kas ir mātesuzņēmuma bez juridiskās adreses Savienībā zemāka līmeņa meitasuzņēmums, ir šī mātesuzņēmuma "uzņēmums" šīs normas izpratnē, ja šis meitasuzņēmums ir darījumu veikšanas centrs, kuram tajā dalībvalstī, kurā tas atrodas, ir patiesa un stabila klātbūtne, no kura tiek veikta komercdarbība un kas ilgtermiņā uz ārpusi izpaužas kā mātesuzņēmuma atvasinājums.

[Paraksti]